

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Crinilor 45, Pașcani, jud. Iași
inaltareadomnului.pascani@gmail.com

Paroh: Pr. Marius Ionuț Tabarcea

+40 745 776 456

Coslujitor: Pr. Leonardo Ioan Atudorei

+40 747 580 111

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruivi.” (Romani 12, 12)

Anul IV • Nr. 27 (110) • 8 septembrie 2023

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Calea spre mântuire

Să câștigăm pacea sufletului

Sfântul Macarie de la Optina

„Așa cum războinicii câștigă medalii și distincții atunci când arată în mod repetat că sunt viteji și că au spirit de sacrificiu, la fel și noi, ca niște luptători duhovnicești, vom câștiga roadele strădaniilor noastre, după un război eroic, ce va dura mulți ani. Cea mai sălbatică luptă va fi cea împotriva mândriei, cu toate formele și manifestările ei – mânia, slava deșartă, răutatea, invidia... Atunci când le supunem pe acestea, câștigăm cea mai bună recompensă pe care am putea-o primi: pacea sufletului.”

Învățăm dinilde

O poveste despre ajutorul Maicii Domnului împotriva diavolului

Viața în singurătate, sau într-o mănăstire organizată după reguli stricte de rugăciune, muncă, masă, somn, contact limitat cu străinii, îl protejează pe monah de ispita desfrânării. Însă nu îl face imun. Astfel, o povestire din florilegiul intitulat *Minunile Maicii Domnului*, pus pe seama monahului Acachie Criteanul și tradus pe la începutul secolului al XIX-lea în românește (în varianta de la Neamț, 1822 este vorba de „minunea a 16-a”) este intitulată „Despre un monah care era muncit de dracul curviei și s-a izbăvit prin Maica lui Dumnezeu”. Pe lângă faptul că arată **puterea Preasfintei Fecioare în a scăpa pe credincioși de ispite și necazuri**, istorioara clarifică prioritățile creștinilor în viața duhovnicească și distinge între ispite mai mici și mai mari.

În povestire este vorba despre un monah dintr-o mănăstire de pe Muntele Măslinilor din Ierusalim, care păstra cu mare evlavie, în chilie, o icoană a Maicii Domnului. Avea o slăbiciune, fiind chinuit fără încetare de ispita desfrânării, însă reușea să o alunge rugându-se Precistei care îl ajuta, deși în rugăciunea sa el cerea ceva mai mult, anume să fie izbăvit cu totul de diavolul desfrânării. Într-una din zile, stând afară din chilie, așadar neavând în preajmă chipul izbăvitor al Sfintei Fecioare, călugărul a văzut aieva pe diavol și l-a apostrofat, spunându-i să înceteze cu ispita lui, că nu i se va supune nicicum. Dar demonul i-a răspuns că a biruit pe alți asceți mai îmbunătățiți și îl va birui cândva și pe el, prin perseverență, fiindcă nu se le-nește și nici nu are altceva de lucru.

» pag. 2

Crampeie din lumina sărbătorii

Maica Domnului este mama tuturor!

Părintele Teofil Părăian

Mi-aduc aminte, a fost odată la noi la mănăstire o împrejurare mai grea și mama a zis: „Dacă nu mai poți sta aici, să vii acasă, că doar tu ai unde veni”. E ceva atât de înduioșător... Vedeți ce înseamnă inima de mamă? Nu te lasă niciodată. Te lasă alții, nu te vor, te ocolesc, te resping, te marginalizează, te împing, te asupresc. Așa ceva nu poate face mama! Pot face străinii, dar cine are inimă de mamă, nu poate. „Apoi tu, dacă nu mai poți sta aici, să vii acasă, că doar tu ai unde veni...”. Dacă mama cea pământească poate face așa ceva, gândiți-vă la Maica Domnului!

Maica Domnului să ne părească vreodată? Se poate cumva să ne părească Maica Domnului? Nu se poate! De ce nu se poate? Pentru că este mamă, pentru că are inimă de mamă. Noi zicem „Maica Domnului” ca și când am zice un titlu. Ori, noi trebuie să știm că Maica Domnului este mamă. Și nu este mamă numai pentru Domnul Hristos, este mamă pentru toți cei care vrem să o avem de mamă. „Tu, dacă nu mai poți sta aici, să vii acasă, că ai unde veni.” Apoi să știți că Maica Domnului zice tot așa către noi!

Învățăm din pilde

O poveste despre ajutorul Maicii Domnului împotriva diavolului

Cu viclenie, duhul necurat a mai adăugat că va înceta să-l mai războiască pe monah cu gândul desfrânării dacă acesta îl va asculta într-o chestiune pe care trebuie să se jure că o va ține secretă. După ce a intrat în vorbă cu cine ar fi trebuit mai degrabă să rămână ignorat, monahul mai slab de inger a căzut și mai adânc în capcana întinsă cu viclenie, pe de o parte ascultând de cine nu se cade și pe de alta, făcând jurământ, ceea ce nu se cuvinea unui creștin. Atunci diavolul a continuat cu „sfatul tainic”: pentru a scăpa de rușinoasa ispită, monahul trebuia să nu se mai închine la icoana pe care totodată trebuia să o îndepărteze din chilie.

Asemenea peștelui prins în undiță

dar încă nu în sacul pescarului, monahul încă nu era cu totul prins în capcana întinsă de vrăjmaș. Așa că a cugetat la cele auzite și a spus că va da un răspuns a doua zi. Între timp diavolul a încercat să-i închidă ușa pentru vizitatori, iar monahul era muncit de gânduri, știind că trebuie să țină secretul, așa cum se jurase. Cu toate acestea, din mila Domnului în acea zi a trecut pe la mănăstire părintele Teodor Eliotul, cunoscut pentru sfaturile sale duhovnicești. Iar monahul ispitit a ieșit din chilie și s-a dus la înțeleptul părinte, căutând ajutor și spunându-i taina necugetată. Pentru jurământ, călugărul a primit canon greu dar și sfat duhovnicesc pe măsură. Părintele duhovnicesc i-a arătat

învățelului că diavolul nu scoate niciodată pe cineva dintr-un păcat, decât dacă îl cufundă într-unul și mai greu. Prin urmare, neînchinarea la icoana Maicii Domnului e o fărădelege cu mult mai mare decât căderea în desfrânare de mii de ori. Iar sfatul părintesc a fost ca monahul să se roage Preasfintei Maici și ea îl va ajuta să iasă din impasul în care singur se lăsase ademenit.

Reintors în chilie sa, monahul a fost apostrofat de diavol și numit „bătrân rău” (ceea ce înseamnă, pe de o parte că nu era tânăr, iar pe de altă parte, că nu e călugăr, fiind știut că „bătrân bun”, înseamnă pe grecește „kalos gheron”, deci călugăr). Potrivnicul i-a amintit că a călcat jurământul tăcerii, de aceea nu va înceta să-l ispitească. Atunci monahul îndreptat i s-a adresat cu curaj, spunând că și de va fi socotit desfrânat sau om ce jură strâmb, pentru aceste păcate va fi judecat numai de „Dumnezeu și Stăpânul, Fiul pururea Fecioarei” de care demonul îl învățase să se lepede. Prin urmare, monahul a declarat că nu îl va mai asculta, indiferent ce s-ar întâmpla, ci se va ruga Preacuratei care îl va ajuta să se izbăvească de ispite. La aceste cuvinte, duhul a pierit ca fumul, iar monahul și-a făcut o icoană mică cu chipul Născătoarei de Dumnezeu, pe care o purta oriunde, în chilie sau în afara ei. Astfel a încetat a mai fi supărat de diavol și s-a învrednicit fericirii nepătimirii.

Există și o concluzie a acestei istorioare, concentrată de imnograful celui de-al doilea Paraclis al Maicii Domnului, în cântarea întâi, imnul al doilea:

„Noi întru tine ne lăudăm și prin mijlocirea ta scăpăm din cursele cele de multe feluri ale diavolului; pentru aceasta, grăim către tine, Născătoare de Dumnezeu: Bucură-te, căderea diavolilor și întărirea noastră a credincioșilor”.

Crucea în Ortodoxie nu este văzută niciodată ca un simplu obiect. Ea este personalizată, Îl are tainic pe Hristos în ea. Așa ne putem explica de ce avem un acatist închinat Crucii și de ce rostim în Acatistul Sfintei Cruci cuvintele „Bucură-te, cinstită Cruce, păzitoare a creștinilor!” E limpede că nu-i poți spune unui obiect să se bucure. Ci numai unei persoane. Însă ne adresăm în Acatistul Sfintei Cruci în acest fel pentru că este loc al prezenței lui Hristos.

Părintele Dumitru Stăniloae spune că e nenatural să desparti gândirea la Cruce de gândirea la Hristos cel răstignit pe ea. Că nu putem gândi o cruce despărțită de Hristos sau un Hristos despărțit de cruce. Iar atunci când spunem „Crucii Tale ne închinăm, Hristoase”, spunem de fapt: „Crucii care și-a lăsat urma în Tine, Crucii care este în Tine și în care ești Tu

mântuindu-ne prin ea!”

De menționat e și faptul că atunci când se scoate din Sfântul Altar crucea, se face într-o procesiune specială, una care imită vohodul (n. ieșirea cu Sfintele Daruri) de la Liturgia Darurilor mai înainte sfințite, fiindcă ea este așezată pe Sfântul Disc asemenea agnețului înainte-sfințit, după cum mărturisește părintele arhidiacon prof. dr. Ioan I. Ică jr. Iar cântarea de la această procesiune este oarecum paralelă sau simetrică cu cântarea de la vohodul Liturghiei darurilor mai înainte sfințite: „Acum puterile cerești nevăzut slujesc...” La scoaterea Sfintei Cruci se spune „Acum

Duminica dinaintea Înălțării Sfintei Cruci Vezi Crucea, Îl vezi pe Hristos

puterile cerești nevăzut înconjoară cinstitul lemn al Sfintei Cruci care acum se aduce”.

Facem precizarea că Agnețul (*agnos* - miel) este o bucată de pâine tăiată din prescură, care se transformă în cadrul Sfintei Liturghii, prin Duhul Sfânt, în Trupul Domnului. Deci și prin așezarea crucii pe Sfântul Disc se face trimitere la Hristos. Crucea, dusă în procesiune la fel ca și Darurile înainte sfințite (pe capul preotului), apare în biserică, ca o adevărată teofanie (n. descoperire a lui Dumnezeu!).

(Sursa: *cretinortodox.ro*)